

Arrest

nr. 286 304 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KAMINSKAYA
Lange Vlierstraat 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 november 2022 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 30 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2022 dient verzoeker een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382).

1.2. Op 2 mei 2022 neemt verweerder een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf omdat verzoeker in het bezit was van een geldig Pools visum.

1.3. Op 27 oktober 2022 dient verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

1.4. Op dezelfde dag neemt verweerder een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer

naam : [G.]

voornaam : [I.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001 /55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 02.05.2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Op 02.05.2022 was u het voorwerp van een beslissing van weigering tot machtiging van verblijf.

Op 27.10.2022 deed u bij de DVZ een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u een geldig Oekraïens paspoort (FB862515) voor, uitgegeven op 13.10.2015 en geldig tot 13.10.2025, en een vervallen Pools visum D (102192696) geldig van 25.10.2021 tot 19.10.2022. U verklaarde dat u Oekraïne verliet op 21.11.2021 (uitreisstempel in uw paspoort op 20.11.2021). U verklaarde dat u een aantal maanden in Polen verbleef en een tweetal weken voor de oorlog, ongeveer rond de 10de februari, naar België kwam.

U verklaarde dat uw zus legaal in België verblijft. We wijzen er op dat een gezinsleven tussen deze familieleden niet verondersteld wordt zonder dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die de normaal affectieve banden overstijgen. U toonde niet aan dat er dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn. Bovendien wijzen we er op dat het contact kan behouden worden middels moderne communicatietechnologie en korte bezoeken in elke Staat waartoe u beiden toegang heeft. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat u, die reeds geruime tijd Oekraïne verlaten heeft, niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft een syntheseseminarie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat de Raad beschouwt als een enig middel werpt verzoeker op:

**“B. SCHENDING VAN ARTIKEL 2, ALINEA 1, 1° UITVOERINGSBESLUIT, ARTIEKLEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE BESTUURS-
HANDELINGEN, HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN/OF HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL”**

Hij verstrekt, in zijn synthesesamenvatting, volgende toelichting bij zijn middel:

“Artikel 2, alinea 1, a) van het Uitvoeringsbesluit luidt als volgt: “Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; (...)”

Volgens de informatie op de website van IBZ Vreemdelingenzaken (<https://dofi.ibz.be/nl/themes/ukraine/tijdelijke-bescherming>), gaat het om Oekraïense onderdanen en hun gezinsleden die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne hun hoofdverblijfplaats hadden.

Verzoeker meent dat DVZ het artikel 2, alinea 1, a) van het Uitvoeringsbesluit schendt, door hem de tijdelijke bescherming te ontzeggen op basis van een Schengen inreisstempel waaruit blijkt dat verzoeker op 20 november 2021 het grondgebied van Polen is binnengekomen, zonder enig verder onderzoek naar de eventuele wijziging van de hoofdverblijfplaats te voeren.

Uit niets blijkt echter dat verzoeker zijn hoofdverblijfplaats vóór 24 februari 2022 reeds ergens anders zou hebben gevestigd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat DVZ een zorgvuldig onderzoek naar de hoofdverblijfplaats van verzoeker zou hebben gevoerd. De vragen die DVZ aan verzoeker op 21 september 2022 had gesteld waren in die zin niet (voldoende) pertinent.

Het is niet omdat iemand jarenlang in Oekraïne woont, en vervolgens op 20 november 2021 naar Polen vertrekt voor het werk, dat daarmee ook het hoofdverblijfplaats onmiddellijk op datum van 20 november 2021 wijzigt.

DVZ onderzocht niet waar verzoeker zijn belastingaangifte diende in te dienen voor het jaar 2021. Ook onderzocht DVZ niet of verzoeker effectief in het vreemdelingenregister in Polen werd ingeschreven en aldaar zijn hoofdverblijfplaats had gevestigd, en zo ja vanaf wanneer. Het weze voor de volledigheid benadrukt dat verzoeker geenszins zijn hoofdverblijfplaats in Polen had gevestigd. Verzoeker reisde enkele weken voor 24 februari 2022 naar zijn zus, die legaal in België verblijft en beslist vervolgens om in België te blijven wegens de grote toestroom van vluchtelingen uit Oekraïne in Polen.

DVZ besluit louter onder verwijzing naar Schengen inreisstempel dat verzoeker niet onder de toepassing van het Uitvoeringsbesluit valt en geen aanspraak kan maken op tijdelijke bescherming in België. Dit is minstens onzorgvuldig.

Wat de motivering betreft, stelt DVZ immers zonder meer als volgt: “Sur la base tant de l'article 2, alinéa 1er, a), de la décision d'exécution (UE) 2022/382 que de ses considérants, et plus particulièrement son considérant n° 14, il est établi que vous avez quitté l'Ukraine depuis longtemps.”

Dit is uiteraard veel te kort door de bocht.

DVZ verwijst inzonderheid naar de overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit, waaruit verzoeker dan toch opmaakt dat DVZ zich effectief geroepen voelt om tijdelijke bescherming uit te breiden tot “personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”

In haar mededeling 2022/C 126/ I 01 van 21 maart 2022 (<https://eurlex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=OJ:C:2022:126:FULL&from=EN>) geeft de Europese Commissie de volgende toelichting bij de overweging 14:

“In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde

land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.

Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.

Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt.”

Door in haar motivering naar de overweging 14 te verwijzen creert DVZ bepaalde verwachtingen, en legt zij de lat voor de motivering aanzienlijk hoger, dan wanneer zij louter naar de tekst van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit zou verwijzen.

Verzoeker valt in tegenstelling tot wat DVZ beweert wel degelijk onder de categorie van personen die in de overweging 14 worden geïdende. Als DVZ een andere mening was toegedaan, dan diende zij te motiveren waarom, en dat liet zij na te doen in de bestreden beslissing.

Hij is immers Oekraïne ontvlucht omwille van de toenemende spanningen, en er bestaat een brede consensus dat de spanningen vanaf oktober 2021 zijn begonnen toe te nemen (STUK 5), én hij bevond zich vanaf 10 februari 2022 in België.

Eens het Pools visum D op 19 oktober 2022 was verlopen, stelde verzoeker vast dat hij nog altijd niet naar Oekraïne kon terugkeren.

Verzoeker diende daarom een tweede aanvraag om tijdelijke bescherming in.

DVZ verwijst wel naar de overweging 14, maar motiveert in de feiten helemaal niet waarom verzoeker niet onder de categorie van personen die in de overweging 14 worden geïdende, zou vallen. DVZ meent te kunnen volstaan met de verwijzing naar het feit dat het zou vaststaan dat verzoeker Oekraïne sinds een lange tijd zou hebben verlaten, wat volkomen onaanvaardbaar is.

DVZ schendt daarmee de uitdrukkelijke motiveringsplicht die op haar rust.

De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de bestreden beslissing kan verzoeker niet opmaken welke andere pertinente feitelijke gegevens, andere dan de Schengen inreisstempel, in overweging zijn genomen bij de beoordeling van het verzoek om tijdelijke bescherming.

Verzoeker is vervolgens van mening dat de loutere verwijzing naar de datum van de binnenkomst in de gegeven omstandigheden niet volstaat om de bestreden beslissing te dragen.

De overweging 14 waar DVZ naar verwijst laat immers veel te veel ruimte voor interpretatie (“personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”)

Als DVZ in de bestreden beslissing niet uitlegt waarom 20 november 2021 niet als kort voor 24 februari 2022 mag worden gezien, dan wordt een zinvolle rechterlijke toetsing onmogelijk.

Zelfs als uw Raad zou oordelen, dat DVZ zich hiermee van haar uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft gekweten, rest de vraag of de bestreden beslissing niet onredelijk is, en of DVZ zich, vooraleer te beslissen, voldoende rekening heeft gehouden met de nood aan een samenhangend beleid, een gelijke behandeling en rechtszekerheid.

Enerzijds staat het vast dat de spanningen tussen Oekraïne en Rusland vanaf oktober 2021 zijn beginnen toe te nemen en dat verzoeker pas op 20 november 2021 naar Polen is vertrokken, op een ogenblik dat er zich een enorme concentratie van de Russische troepen aan de grens met Oekraïne aftekende.

Anderzijds begrijpt verzoeker niet welke parameters DVZ hanteert bij de toepassing van de zinsnede “kort voor 24 februari 2022”.

In een mededeling aan de opvangpartners van eind maart liet Fedasil het volgende weten: “Concreet zijn de personen die in aanmerking komen voor tijdelijke bescherming de volgende Oekraïners en hun gezinsleden die hun hoofdverblijfplaats in Oekraïne hebben en die Oekraïne ten vroegste op 24/11/2021 hebben verlaten. De visumvrije periode van 90 dagen vóór 24/02/2022 wordt in aanmerking genomen.”

MYRIA stelde tijdens de contactvergadering internationale bescherming d.d. 15 juni 2022 daarom de volgende vraag aan DVZ: “Kan DVZ ons bevestigen dat dit (24/11/2022) wel degelijk de datum is waar rekening mee wordt gehouden voor deze categorie?” (STUK 7).

DVZ antwoordde daarbij als volgt: “Voor personen aangekomen voor 24 februari 2022 die in kort verblijf waren bekijkt DVZ geval per geval of er tijdelijke bescherming kan worden toegekend.”

Verzoeker kon er dus enerzijds op rekenen dat DVZ niet vasthoudt aan de 90 dagen kort verblijf in België en bij uitbreiding de EU bij de beoordeling van de verzoeken om tijdelijke bescherming. Anderzijds vormt 24 november 2021 een indicatie voor wat DVZ als “kort voor 24 februari 2022” beschouwt.

Dat 24 november 2021 kort, en 20 november 2021 lang zou zijn, valt gewoon niet te rijmen met de realiteit van de toename van de spanningen aan de grens tussen Oekraïne, Rusland en Wit-Rusland.

Verzoeker voelt zich des te meer gegriefd door de bestreden beslissing omdat hij mensen kent die de tijdelijke bescherming wél hebben gekregen en die al in september 2021 in de EU en/of in België waren.

DVZ blijkt dus allerminst consequent te zijn bij de toekenning van de tijdelijke bescherming. DVZ neemt de beslissingen arbitrair, zodat er geen enkele garantie bestaat tegen willekeur... Door haar beslissingen niet afdoende te motiveren, inzonderheid wat de invulling van het begrip “kort voor 24 februari 2022” betreft, maakt DVZ een zinvolle rechterlijke toetsing onmogelijk.

Uit de bestreden beslissing kan verzoeker niet opmaken waarom hij geen tijdelijke bescherming krijgt, en een andere Oekraïner, die nog eerder het grondgebied van Oekraïne heeft verlaten dan hem, wél een gunstige beslissing krijgt.

Gelijktijdig of met betrekking tot dezelfde aangelegenheid genomen discretionaire beslissingen moeten door coherente motieven worden gedragen. Is de overheid tot een bepaald opportuiniteitsoordeel gekomen, dan kan ze niet zomaar bij een latere beslissing in verband met eenzelfde zaak een tegenovergestelde opvatting hanteren, tenzij precieze, concrete elementen doen begrijpen waarom de overheid van mening is veranderd.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen. Hiertoe volstaat het dat in de bestreden beslissing duidelijk, maar desnoods bondig, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1999, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596).

3.3. In casu is de bestreden beslissing voorzien van een duidelijke juridische en feitelijke motivering. Zo wordt aangegeven dat aan verzoeker geen machtiging tot verblijf wordt toegekend. Verweerder verwijst daarbij naar de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het

Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, in het bijzonder naar lid 1a) van voormelde bepaling en overweging 14 van het voormelde Uitvoeringsbesluit. Verweerder licht hierbij concreet toe waarom verzoeker niet onder de in het voormeld Uitvoeringsbesluit bepaalde categorieën van personen valt aan wie tijdelijke bescherming wordt toegekend. Hij stelt meer bepaald vast dat verzoeker Oekraïne reeds geruime tijd heeft verlaten. Verweerder motiveert ook over de door verzoeker ingeroepen aanwezigheid van zijn zus die hier legaal verblijft.

Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motieven van de bestreden beslissing hem niet toelaten zich erop te verdedigen.

Gezien het voormelde en gezien wat hierna volgt, kan een schending van de formele motiveringsplicht niet worden weerhouden.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De bestreden beslissing verwijst zoals gezegd naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

Artikel 2, lid 1 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 luidt als volgt:

“Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven; (...).”

Artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten. Deze tijdelijke bescherming wordt in beginsel verleend voor een periode van één jaar vanaf de datum van de inwerkingstelling van de tijdelijke bescherming en deze termijn wordt automatisch verlengd met zes maanden voor een tweede periode van één jaar. De totale periode van twee jaar kan worden verlengd voor een nieuwe periode van maximaal één jaar door een nieuw besluit van de Raad van de Europese Unie.

Artikel 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“§ 1 Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

3.6. Het staat niet ter betwisting dat verzoeker een Oekraïens staatsburger is, die in het bezit is van een Oekraïens paspoort uitgegeven op 13 oktober 2015 en geldig tot 13 oktober 2025 en dat dit paspoort was voorzien van een Pools visum type D – en dus gericht op lang verblijf – dat geldig was van 25 oktober 2021 tot 19 oktober 2022. Verweerder stelt vast dat verzoeker heeft verklaard dat hij Oekraïne verliet op 21 november 2021. Hij verwijst in dit verband naar een uitreisstempel in verzoekers paspoort van 20 november 2021 en geeft weer dat verzoeker heeft verklaard dat hij een aantal maanden in Polen verbleef, waarna hij rond 10 februari 2022 in België toekwam. Verzoeker betwist de weergegeven verklaringen niet.

3.7. Verzoeker verwijst naar artikel 2, eerste lid, a) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. In eerste instantie voert hij aan dat uit niets blijkt dat hij zijn hoofdverblijfplaats voor 24 februari 2022 elders heeft gevestigd. Hij betoogt dat verweerder hem louter op basis van een “*Schengen inreisstempel*” tijdelijke bescherming in België ontzegt, zonder verder onderzoek te voeren naar de “*eventuele wijziging*” van zijn hoofdverblijfplaats. Verzoeker benadrukt dat hij zijn hoofdverblijfplaats geenszins in Polen heeft gevestigd en dat het niet is “*omdat iemand jarenlang in Oekraïne woont, en vervolgens op 20 november 2021 naar Polen vertrekt voor het werk, dat daarmee ook het hoofdverblijfplaats onmiddellijk op datum van 20 november 2021 wijzigt.*”

3.8. De Raad merkt op dat verweerder geen onderzoek diende te voeren of verzoeker zijn hoofdverblijfplaats (in Oekraïne) voor 24 februari 2022 heeft gewijzigd, aangezien artikel 2, lid 1a) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 dit niet vereist. Immers wijst deze bepaling, samen gelezen met de aanhef, dat het moet gaan om Oekraïense onderdanen die sinds 24 februari 2022 “*ontheemd zijn geraakt*” en voor die datum “*in Oekraïne verbleven*”.

3.9. Dat het voldoende is feitelijk vast te stellen dat verzoeker Oekraïne heeft verlaten of zich buiten Oekraïne bevond voor 24 februari 2022, ook als het om werkdoeleinden gaat, blijkt tevens uit de operationele richtsnoeren van de Europese Commissie voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 (2022/C 126 I/01) waarin het volgende kan worden gelezen:

“De volgende categorieën ontheemden hebben in beginsel geen recht op tijdelijke bescherming als bedoeld in Richtlijn 2001/55/EG of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht:

(1) Oekraïense onderdanen die in Oekraïne verbleven en die vóór 24 februari 2022 uit Oekraïne ontheemd zijn geraakt of die zich vóór die datum buiten Oekraïne bevonden, bijvoorbeeld vanwege werk, studie, vakantie, familiebezoek, medisch onderzoek of een andere reden;(...).”

3.10. Dat er op de website van “*IBZ Vreemdelingenzaken*” – waarvan verzoeker een uittreksel voegt bij het verzoekschrift – sprake is van “*Oekraïense onderdanen en hun gezinsleden die voor 24 februari in Oekraïne hun hoofdverblijfplaats hadden*”, doet aan het voormeld geen afbreuk. Immers kan een melding op een website geen voorrang hebben op bepalingen in het aangehaalde Uitvoeringsbesluit waarnaar artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet verwijst. Alleszins is er op deze website ook geen sprake van een officiële wijziging van de hoofdverblijfplaats naar een land buiten Oekraïne die de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten onderzoeken en aantonen.

3.11. Dat verzoeker voor 24 februari 2022 uit Oekraïne vertrok blijkt genoegzaam uit de uitreisstempel van 20 november 2021 in zijn paspoort, waarop verweerder wijst in de bestreden beslissing. Dit werd bovendien bevestigd door verzoekers oorspronkelijke verklaring (thans maakt hij ook gewag van 20 november 2021) waarbij hij zijn vertrek uit Oekraïne weliswaar één dag later situeerde op 21 november 2021. Verweerder kon bijgevolg rechtmatig, verwijzend naar artikel 2, lid 1 a) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, besluiten dat verzoeker geen recht heeft op tijdelijke bescherming. De Raad ziet niet in waarom het onzorgvuldig zou zijn om de bestreden beslissing op het voormelde te steunen of waarom verzoeker nog meer feitelijke overwegingen in dit verband verwachtte in de bestreden beslissing.

3.12. Vervolgens betoogt verzoeker dat doordat verweerder verwijst naar overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, hij bepaalde verwachtingen creëert waarmee hij *“de lat voor de motivering aanzienlijk hoger legt”*. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij onder de categorie van de in overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 geïdentificeerde personen valt waardoor hij alsnog in aanmerking zou komen voor tijdelijke bescherming en dat verweerder ten onrechte het tegenovergestelde beweert zonder *“in de feiten”* te motiveren waarom hij er niet onder valt. Een *“loutere verwijzing naar de datum van binnenkomst”* volstaat hiertoe niet volgens verzoeker. Hij stelt dat hij Oekraïne immers is ontvlucht omwille van de spanningen die toenamen vanaf oktober 2021 en verwijst ter staving naar een bij zijn syntheseseminarie gevoegd document van wikipedia getiteld *“Aanloop tot de Russische invasie van Oekraïne in 2022”* (stuk 5). Hij voegt hieraan toe dat het *“volkomen onaanvaardbaar”* is dat verweerder zich beperkt tot *“het feit dat het zou vaststaan dat [hij] Oekraïne sinds een lange tijd zou hebben verlaten”* en begrijpt niet *“welke parameters DVZ hanteert bij de invulling van de zinsnede “kort voor 24 februari 2022””* vervat in overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Meer bepaald legt verweerder volgens verzoeker niet uit waarom 20 november 2021 niet als *“kort voor 24 februari 2022”* kan worden beschouwd. Tot slot wijst verzoeker op een mededeling van Fedasil alsook van de Dienst Vreemdelingenzaken, dit zoals weergegeven door Myria in het verslag van de contactvergadering internationale bescherming. Volgens hem blijkt hieruit dat 24 november 2021 een indicatie vormt voor de Dienst Vreemdelingenzaken van wat als *“kort voor 24 februari 2022”* moet worden beschouwd. Het zou volgens verzoeker niet te rijmen zijn met de realiteit op het terrein – de spanningen tussen Rusland en Oekraïne zijn beginnen toenemen vanaf oktober 2021 - dat 24 november 2021 als *“kort voor 24 februari 2022”* moet worden beschouwd en 20 november 2021 als *“lang voor 24 februari 2022”*.

3.13. Overeenkomstig artikel 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 *“moeten de lidstaten worden aangemoedigd te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.”*

De operationele richtsnoeren van de Europese Commissie voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 (2022/C 126 I/01), waarnaar ook verzoeker verwijst, bepalen hieromtrent:

“In overeenstemming met overweging 14 van het besluit van de Raad moedigt de Commissie de lidstaten sterk aan te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden, met name tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht (de in de punten 1 en 2 hierboven genoemde personen) omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld vanwege vakantie, werk of familie) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren.

Deze personen zullen in de huidige situatie hoe dan ook niet naar Oekraïne kunnen terugkeren als hun land van oorsprong of toevlucht. Het alternatief bestaat erin deze personen onmiddellijke toegang tot asielprocedures te geven en hun zaak prioritair te behandelen, aangezien zij onmiddellijke bescherming nodig hebben op dezelfde wijze als Oekraïners die op 24 februari zijn gevlucht.

Ook de lidstaten zouden baat hebben bij het verlenen van tijdelijke bescherming vanwege de eenvoud van de procedure, hetgeen ook het risico van overbelasting van het asielstelsel verder beperkt.”

3.14. De Raad dient op te merken dat verzoeker de bestreden beslissing niet meer kan laten zeggen dan wat ze zegt. Verweerder gebruikt namelijk de verwijzing naar overweging 14 van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 als bijkomend argument naast artikel 2, lid 1 a) van voormeld Besluit om aan te geven dat, aangezien verzoeker in november 2021 en dus sinds geruime tijd voor 24 februari 2022 Oekraïne heeft verlaten, hij niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming. Verzoeker kan de verwijzing naar artikel 2, lid 1 a) van het betrokken Uitvoeringsbesluit niet wegmoffelen, dat immers duidelijk vereist dat het moet

gaan om Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven en sinds die tijd ontheemd zijn geraakt. Uit overweging 14 van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, waarin lidstaten worden *“aangemoedigd”* om te overwegen de tijdelijke bescherming uit te breiden tot personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar daar kunnen terugkeren, blijkt a contrario dat personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 verlieten niet in aanmerking komen voor tijdelijke bescherming overeenkomstig de bepalingen van het Uitvoeringsbesluit, waarvan de bestreden beslissing een toepassing maakt. Verzoeker kan derhalve niet dienstig uit een verwijzing in de bestreden beslissing naar overweging 14 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 afleiden dat Dienst Vreemdelingenzaken *“zich geroepen voelt om tijdelijk bescherming uit te breiden”*, dit tot *“personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren”*. Dat dit niet de bedoeling is van verweerder blijkt ook uit de verwijzing naar artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet in de bestreden beslissing dat zoals gezegd bepaalt dat in geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar de lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van de Richtlijn 2001/55/EG, de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming genieten. Daar kan nog aan worden toegevoegd dat blijkens de voormelde operationele richtsnoeren van de Europese Commissie voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, als alternatief naar voren wordt geschoven om *“personen die Oekraïne kort voor 24 februari 2022 zijn ontvlucht omdat de spanningen toenamen of die zich net vóór die datum op het grondgebied van de Unie of een ander derde land bevonden (bijvoorbeeld voor vakantie of werk) en die als gevolg van het gewapende conflict niet naar Oekraïne kunnen terugkeren”*, toegang te verlenen tot de asielprocedure. Het is deze optie die verweerder blijkens zijn nota hanteert vermits hierin kan worden gelezen: *“Verzoeker valt niet onder de toepassingsgebied van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en zou een aanvraag tot internationale bescherming moeten indienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij zijn vrees voor vervolging kan worden onderzocht ikv het Vluchtelingenverdrag. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) zal beoordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden of om subsidiaire bescherming te krijgen. De behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Oekraïense onderdanen bij het CGVS is sinds 28 februari 2022 opgeschort maar tijdens de duur van de asielrelaas zal verzoeker legaal in het Rijk zijn.”*

3.15. Er kan van verweerder niet worden verwacht dat hij louter op basis van een “aanmoediging” in een overweging van het betrokken Uitvoeringsbesluit, in elk individueel geval bijkomend moet motiveren waarom de tijdelijke bescherming niet wordt toegekend, hoewel de betrokkene niet binnen het toepassingsgebied valt zoals bepaald in artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Aldus kon verzoeker niet de verwachting koesteren dat verweerder in de bestreden beslissing zou uitleggen *“waarom 20 november 2021 niet als kort voor 24 februari 2022 mag worden gezien”*.

3.16. Verwijzingen naar een verslag van Myria, gevoegd als stuk 7 bij de synthesesamenvatting, waarin louter verklaringen van Fedasil en Dienst Vreemdelingenzaken kunnen worden gelezen, volstaan niet om het voormelde aan het wankelen te brengen.

3.17. Met zijn eenvoudig betoog dat hij *“zich des te meer gegriefd [voelt] door de bestreden beslissing omdat hij mensen kent die de tijdelijke bescherming wel hebben gekregen en die al in september 2021 in de EU en/of België waren”*, waarbij over deze dossiers geen details worden verstrekt, toont verzoeker niet aan dat verweerder arbitrair zou hebben beslist.

3.18. Verzoeker is ervan overtuigd dat hij in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming, maar zijn eigen visie op zijn zaak toont niet aan dat verweerder het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

3.19. Verzoeker toont concluderend niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de formele motiveringsplicht heeft geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor tijdelijke bescherming omdat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 2, lid 1 a) van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 juncto overweging 14 van datzelfde besluit.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA